

ENTERRAMENT DEL SR. JOSEP BENET
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
26 de març de 2008
Ac 10, 34-43; Jn 14, 1-6

Estimats Sr. Bisbe,
M. H. Honorable President, Autoritats,
M. Abadessa, comunitat germana de Sant Pere, preveres concelebrants,
Estimats germans i germanes tots:

Vaig a preparar-vos estada, deia Jesús a l'evangeli que acabem d'escoltar. Ens ha preparat *estada*, després de demostrar-nos, amb la seva mort en creu, que és el servent de la humanitat. I no sols ens ha demostrat fins a quin punt ens estima, sinó que ha donat la vida per purificar-nos de les nostres foscsors i dels nostres mancaments i ens ha preparat *estada a casa seva* perquè vol que visquem *allà on* ell està. Ho celebrem amb tots els cristians del món en aquesta octava de Pasqua. Ho celebrem i en vivim, amb l'esperança que aquest do que ve de la mort i de la resurrecció de Jesús continuarà actiu en nosaltres més enllà de la mort.

Per això les paraules de l'evangeli prenen un relleu molt especial en el moment de la mort del nostre germà en la fe Josep Benet. Certament, amb la seva mort i la seva resurrecció, Jesús ens ha preparat *estada*, fins al dia que tornarà i ens prendrà *a casa seva*. Aquest tornar per venir-nos a buscar s'esdevé ja en el moment de la mort de cadascú. Per això, ara que en Josep Benet ens ha deixat, preguem perquè Jesucrist que l'ha vingut a buscar li atorgui el fruit esponerós de la seva creu. És a dir, que el prengui i el porti a aquella *casa seva* de la qual ens ha parlat a l'evangeli perquè hi visqui per sempre. Pot semblar mentida que parlem de viure, davant la realitat crua de la mort. Els cristians, que també sentim el dolor de la separació i ens veiem interrogats per la mort, creiem en la paraula de *veritat* i de *vida* que ens diu Jesucrist. Només que la vida a la qual morim i la vida a la qual estem cridats després de la mort, no són de la mateixa qualitat. I el *camí* que *porta* a viure allà on Jesús viu, com a vencedor de la mort i de totes les limitacions i els mals humans és l'acolliment de Paraula de Jesús mateix o, si ho voleu dir d'una altra manera, dels valors que ens ensenya a l'Evangeli. La Paraula i la persona de Jesús, ja anticipen en el cor del creient un tast de la vida nova de després de la mort.

I en això, com ens ha dit la primera lectura, *Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé*. Per això, malgrat el dolor per la mort de Josep Benet i pel testimoniatge vivent que perdem amb ell, la seva esposa Florència, els seus familiars i amics i tots els qui participem en aquesta celebració, ens sentim confortats. A la nostra pregària perquè Jesucrist l'aculli a la casa del Pare on hi té preparada *estada*, s'hi uneix l'esperança en ens ve d'aquesta paraula que hem sentit: *Déu acull tothom qui creu i fa el bé*. Malgrat la feblesa i les dificultats inherents a la precarietat humana, en Josep Benet ha actuat sempre mogut per la seva fe cristiana. A la base de la seva personalitat i en la consolidació d'aquesta fe, hi va tenir un paper important el seu pas per l'Escolania de Montserrat i el mestratge concret de tres monjos, que l'any 1936 varen ser assassinats; de fet, la seva vinculació amb Montserrat ha perdurat sempre. Tota la vida i la trajectòria de Josep Benet com a advocat, historiador i polític ha estat marcada profundament per la seva fe cristiana i el compromís social i cívic que aquesta fe implica. No és ara el moment de fer-ne una avaluació, però sí d'agrair el seu esforç de coherència entre la vida i la fe. Fins al final. I d'agrair també el seu treball a favor dels drets humans i nacionals en els temps més durs del franquisme, sovint en col·laboració amb els abats Aureli M. Escarré i Cassià M. Just, i la seva intervenció en la transició democràtica a l'estat Espanyol i en la construcció de l'autonomia de Catalunya.

Josep Benet deixa una mena de testament a la nostra societat, contingut d'una manera molt notable en el seu primer volum de les memòries, escrites amb molta il·lusió i lamentant encara diumenge passat a la tarda, poques hores abans de morir, de no poder avançar-ne el segon volum. Aquest testament fa referència fonamentalment a dos aspectes. Primer, treballar per Catalunya; els moments actuals no són fàcils, però ens invita a aprendre les lliçons dels passats i a defensar la identitat nacional, la llengua i l'economia del País. L'altre aspecte del que veig com un testament, és el de la reconciliació. Ja els anys 1946 i 1947, en ocasió de les festes d'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, ell va proposar públicament una reconciliació nacional, va defensar-la en el seu temps de senador i ha continuat defensant-la fins als darrers dies. Cal deixar el passat als historiadors, deia, i els altres hem de treballar pel present i pel futur dins l'esperit de superació de les divisions. Un testament, doncs, de construcció positiva de la societat, sense agressivitats, en el respecte i el diàleg des de la diversitat de posicions. Un testament fonamentat en el seu humanisme cristià.

El Senyor ha vingut a prendre'l i ell l'ha seguit amb fe, una fe que encara manifestava poc abans de morir amb la pregària i l'ajut dels auxiliis espirituals, assistit per un monjo de la nostra comunitat. Amb la serenitat que la Pasqua de Jesucrist ens infon davant la mort, el confiem en aquesta Eucaristia a l'amor misericordiós de Déu, perquè purificat de les seves faltes, Jesucrist mateix l'hagi acompanyat a la presència del *Pare* i pugui viure amb plenitud; amb aquella plenitud de Déu que anhelava.

Per això, en aquests moments hem d'acollir les paraules de Jesús que iniciaven el fragment evangèlic que hem escoltat: *que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. Sí, que els nostres cors s'asserenin davant la mort d'una persona estimada, i també quan ens adonem que la nostra vida també està abocada a la mort. Asserenem-nos i procurem seguir el camí que ens indica l'Evangeli, així arribarem, per do de Déu, a la vida per sempre on no hi ha ni mort, ni dol, ni plors, ni sofriments* perquè han estat vençuts per la mort i la resurrecció de Jesucrist, ell que eixuga *totes les llàgrimes dels ulls humans* (cf. Ap 21, 4).